

JOHN CRUNCH

NEKDY NELETEJ

NA

NOVÝ MARS

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Punková filosofie rozkvetla v pestrých barvách paranoii ve stylu napínavé hororové fantasy. Nachystejte si prášky: v repertoáru zábavy nechybí depresivní tóny. Absolutní moc nebyla v historii lidstva zdaleka to nejhorší. Pokud nevíte, jak se modlit a kam se ukrýt před zombie, pak si tuto povídku určitě přečtěte. Ve společnosti nakažené morálkou zla není dobra, protože ho někdo musí nejdříve vybojovat a přežít. Je to svět, který v budoucnosti nečeká nic dobrého a v němž ti, kteří přežijí, nejsou těmi nejlepšími z nás...

John Crunch © 2018

Skleněný můstek s.r.o. © 2018

Překlad - Mgr. et Mgr. Adriana Fico © 2018

ISBN 978-80-7534-200-3

Obsah

Prolog

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

Epilog

Korporace Galaktika

trilogie

Povídka první.

Nikdy nelétej na Nový Mars

Prolog

Obrovské mnohamilionové město tepalo spěšným lidským životem. A přitom atmosférické továrny byly v kosmické kolonii Nový Mars zbudovány teprve před několika desetiletími. Tato monstra – zářačný to výtvar inženýrské mysli – však okamžitě vytvořila příznivé klima pro obyvatele Země, protože dokázala nasytit vzduch neobyvatelné planety směsí vodíku a kyslíku. Na pozadí každodenních starostí bylo toto město okamžitě osídleno.

Lidstvo se jako parazitující organismus přisálo na povrch planety a přineslo s sebou nemoci sobě vlastní, které se netýkaly jenom lidského zdraví. Jednou takovou nemocí byla tzv. „zvědavost“, které řada kolonistů vděčila za svoje zaměstnání – byli to novináři, kameramani, redaktori a podobná zvířena, jejíž podrobný výčet nemá smysl.

Jednoho krásného slunečného dne, a že na Novém Marsu byly některé dny jak malované, novinářka Gladis z televizního kanálu Venkovan prohledávala policejní spisy, aby v nich našla informace, v kterých je alespoň špetička něčeho, co připomíná senzaci. Ale celé dopolední snažení bylo zatím marné. Vyplývala už dvě hodiny pracovní doby místo toho, aby s redaktorem pracovala na sestřihávání pořízených záběrů. Pokud do oběda potřebné informace nenajde, tak ji dnes nepustí do vysílání a místo akčních a agresivních každodenních reportáží ji čeká nudný přehled zpráv za uplynulý týden.

„No tak už někdo někoho zabte, co je na tom těžkého?“ mumlala si pro sebe Gladis, zatímco listovala ve spisech a nervózně si u toho žmolala pramínky svých světlých vlasů.

A pak se stalo to, co dříve či později přijít muselo: přišlo nové hlášení, v kterém bylo něco zajímavého.

„Bože!“ vykřikla a polekala tím svého kolegu kameramana, který pospával na kožené kancelářské pohovce, „tak přeci existuješ, teď to vím!“ zvolala, přičemž teatrálně složila ruce v modlitebním gestu a vzhledla ke stropu. „Zaku, koukej zvednout tu svou línou prdel, hoří v mrakodrapu Galaktiky!“

„Sakra!“ Zaskočený Zak se několikrát neúspěšně pokusil zvednout z pohovky, ale pak se zmátořil, rychle se chopil svého kameramanského náčiní a vyrazil za svou parťačkou, která už byla ta tam, přičemž po cestě porazil několik spolupracovníků.

Kanceláře jedné z nejvlivnějších korporací posledních dob se nacházely v samém středu města. Byl to vysokánský mrakodrap vybudovaný podle nejnovějších stavebních technologií, jehož designerské pojetí poněkud šokovalo okolní prostředí svým vyzývavým půdorysem a bokorysy. Právě sem měli kameraman s novinářkou namířeno. Už po cestě spatřili šedý dým, který se valil z vyšších podlaží, ačkoliv plameny vidět nebylo.

„Očividně se ještě oheň nestačil rozšířit,“ vyjádřil svou domněnku Zak.

„Jakmile dorazíme na místo,“ komandovala Gladis, „uděláme záběr na celkovou situaci a pak se pokusíme využít zmatku a dostat se do budovy. Musíme se dostat co nejbliž, ať zachytíme paniku.“

Zak kýval hlavou a díval se přitom střídavě na ni a na požár, zatímco v ruce mu dohořival nedopalek tenkého doutníku. Nerad této panovačné přitažlivé ženě odporoval, či přesněji to nepovažoval za účelné, a tak se vždy snažil jednat přesně podle jejích plánů a instrukcí.

Gladis doletěla k hlavnímu vchodu budovy, hbitě vyskočila z auta, přičemž ve spěchu zapomněla zavřít dvířka, postavila se zády k mrakodrapu, bleskurychle se upravila a když ji Zak dostal do záběru, byla už připravena k natáčení. Zak zvolil optimální úhel záběru a pak dal znamení: „Jedem“.

„Před několika minutami v této budově došlo k silnému výbuchu. Svědkové popisují, jak lidé v panice vybíhali z budovy a přitom si

navlékali respirátory a plynové masky," sdělovala do kamery. „Mimořádně silný požár nyní běsní ve vyšších patrech, zatímco hasiči spěšně připravují požární techniku. Oficiální vládní představitelé zatím situaci nekomentují.“

Gladis před sebou zkrřížila ruce, čímž označila záběr za hotový.

„Zaku, dovnitř, honem! Požádej o přímý přenos.“

„Jsem ready.“

Kameraman tryskem vyrázil za Gladis, která svými ostrými podpatky div že nevykřesávala z asfaltu jiskry. Když se tito dva téměř v běhu dostali po schodech ke vchodu do hlavní haly, náhle do kameramana narazil muž v bílém plášti, který si zakryl tvář rukou a pokračoval dál dolů po schodech, přičemž se nejen neomluvil, ale zdálo se, že si Zaka vůbec ani nevšiml. Zakovi se ale jeho obličej zdál povědomý. Na okamžik se zastavil, aby se za mužem ohlédl. Zak si byl jist, že už ho někde viděl. Ale kde?

Uvnitř haly byla panika znatelnější než venku. U dveří a výta-hů červeně blikala signální světla „Východ“. Monotónní, ač nikoliv nevkusná melodie informovala personál budovy o nouzové situaci, zatímco příjemný ženský hlas vydával krátké pokyny, jak se zachovat.

„Točíme!“ zvolala Gladis, která se hned otočila ke kameře a zároveň si upravila účes.

Zak na novinářku instinktivně namířil kameru, přičemž plynule přiblížil obraz a zachytil, jak lidé utíkají na pozadí výstražných blikajících světel.

„Nacházíme se uvnitř budovy společnosti a vidíme, jak zaměstnanci ve velkém počtu rychle opouštějí svá pracoviště. My se teď zkusíme někoho z nich zeptat, co se zde vlastně děje.“

Načež Gladis bezostyšně zastavila muže, který běžel kolem:

„Promiňte, televizní kanál Venkovan. Řekněte, nejste zraněný? Co se stalo? Proč je zde taková panika? Není výbuch nebezpečný?“

„Nic nevím,“ zastavil se na vteřinu muž, ale v tu ránu do něj někdo ze zadu vrazil a už byl unášen davem k východu. „Nějaký výbuch, utečte!“ křikl ještě.

„Stali jsme se tedy svědky mimořádné paniky,“ pokračovala novinářka. „Vážení diváci, my se nyní pokusíme přiblížit k ohnisku požá-

ru, abychom zjistili, zda je výbuch nebezpečný. Exkluzivně pro televizi Venkovan, Gladis Coronerová.“

Jali se dál prodírat běžícím davem. Nakonec doběhli k rychlovýtahům a naskočili do prvního z nich, který se uvolnil.

Po cestě nahoru se Gladis trochu vydýchala a s vítězoslavným úsměvem se podívala na svého parťáka.

„Tak tomu říkám sensace, jsme první!“

„Jen abychom nezůstali poslední,“ zahuhlal Zak s výrazem, který prozrazoval, že se mu to nezamlouvá.

Aniž by dojeli do patra, v němž běsnil požár, výtah se zastavil. Vyšli. Bylo tu prázdno a ticho, které prořezávaly jen zvuky poplašeného signálu.

„Musíme někoho najít. Třeba ještě někdo sedí u sebe v kanceláři?“ napadlo Gladis.

Zak kývl.

Nemuseli hledat dlouho: zakrátko totiž narazili na jednu kancelář, ve které nebyl jeden, ale hned tři takoví workoholici. Gladis do ní letmo nahlédla, aby se přesvědčila, že v ní opravdu jsou, pozastavila se, aby popadla dech, a otočila se ke svému kolegovi.

„Dva stojí v protilehlém rohu, myslím u okna, jakoby se nechumelilo, a pijou kafe,“ řekla a uchichtla se do dlaně, „třetí je hned vedle a zírá do stolu,“ znovu se přihloupale uchichtla Gladis, načež se Zak opět nelibě zamračil. „Točíme.“

Rázně vešli do místnosti.

„Dámy a pánové, prosím o chvilku pozornosti,“ začala novinářka, „copak vy neslyšíte na chodbě poplašný signál? Proč ho ignorujete a neopouštíte budovu, jako všichni ostatní? Copak se nic nestalo? A co ten výbuch – není nebezpečný?“

Muž s tupým výrazem, který seděl u stolu, se pomalu zvedl a přistoupil k ní. Něco si tiše mumlal, nebo snad úpěl či dokonce vrčel. Svým nepřítomným pohledem si Gladis změřil a pak udělal bleskurychlý pohyb, čapl ji za vlasy, přitáhl k sobě a s velkou silou se jí zakousl do krku, přičemž vyrval velký kus masa, až vystříkla krev přímo do hledáčku kamery.

Krátce před tím, než zemřel, si Zak vzpomněl, kdo byl ten muž

v bílém plášti. Spatřil ho ve zprávách jen několik málo dní před požárem. Ale to už nebylo důležité.

Z televizního vysílání, které bylo v době přenosu zablokováno systémem mezihvězdných vysílačů sektoru ZX-19.

Skrze krvavé skvrny na svých obrazovkách diváci vidí, jak novinářka s hlasitým vřiskotem padá na zem, muž si na ni nasedne a porcuje si ji na kousky. Kameraman celý výjev ještě chvíli natáčí, dokud k němu nepřiskočí dva muži a nezačnou si na něm pochutnávat. Kameramanovi padá kamera z rukou a diváci na chvíli vidí jen nohy obou mužů, kteří k němu přiběhli, a slyší srdceryvné předsmrtné kvílení. Pak je vysílání přerušeno.

Luxusní hvězdná jachta prošla přes poslední kontrolní stanoviště. Hypersvětelný generátor se rozběhl a barevné indikátory se rozsvítily, aby vyslaly do mrtvého kosmického prostoru signál, že meziplanetární plavidlo je připraveno k přechodu mezi soustavami. Z předního okénka se na světelné impulsy z generátoru soustředěně díval pilot jachty – jmenoval se Driver. Právě se spojil s hraničním přechodem Sluneční soustavy a po formální kontrole totožnosti mu kontrolor povolil mezihvězdný přechod ke generátoru podsvětelného výstupu v rajonu družice Jupiteru. Jachta už byla v kosmu téměř dva týdny a tenčily se jí zásoby vzduchu a hlavně paliva; dostat se od Jupiteru k Zemi teoreticky nepředstavoval problém, ale ve vesmíru bylo vždy záhodno počítat s nějakými nečekanými situacemi.

Driver pociťoval bezbřehou hloubku vesmíru nasáklou absolutním chladem temnoty, nervy měl napjaté jak struna. Tak daleko se Sylvii ještě nikdy neletěli – k Zemi to mají téměř dvě stě světelných let.

„A co když generátor selže, co když se už nikdy nedostaneme domů?“ honilo se mu hlavou celé dopoledne, jakkoliv se snažil neblahé myšlenky odehnat.

Jeho dívka Sylvie cítila, jak je Driver kvůli podsvětelnému skoku, který je čekal, nervózní, a tak se rozhodla, že dnes z trucu nevyleze z postele. Musel jí tak do postele přinést snídani a kávu. Teď už seděl v tichosti na místě pilota a vezl je zpátky domů. Světélka na generátoru střídavě blikala, což znamenalo, že všechno jde podle plánu a generátor startuje. Náhle se ale stalo to, čeho se Driver tak obával: u jedné z operací se rozsvítila červená kontrolka a na vteřinu se všechny světelné impulsy generátoru zastavily. Po chvíli se aktivoval signál všeobecného varování. Ženský hlas bez života oznamoval:

„Dámy a pánové, korporace Galaktika zahajuje preventivní kontrolu hvězdných generátorů v soustavách ZX16 a ZX19. Generátory budou mimo provoz, dokud nebudou zjištěny příčiny závad.“

Pilot se zděšeně zadíval na vysílač mezihvězdného spojení a nebyl schopen ze sebe vydat ani hlásku. Po vteřině tentýž hlas robota pokračoval:

„Dámy a pánové, z důvodu poruchy funkce podsvětelných generátorů hvězdných soustav ZX16 a ZX19 žádáme všechna plavidla, která neopustila hvězdné rajony, aby se přesunula do přístaviště pozemské kolonie Nový Mars a vyčkala, dokud nebudou dokončeny opravy.“ Driver nevěřil svým uším. Po druhém hlášení následovalo třetí: tentokrát to byl mužský mechanický hlas, který oznamoval:

„Dámy a pánové, vláda kolonie Nový Mars vyhlašuje mimořádný stav a zavádí karanténu na povrchu planety. Všechna plavidla, která přistanou v přístavišti kolonie, budou podrobena důsledné prohlídce a jejich majitelé a pasažéři budou přesunuti do izolace.“

Sylvie ještě nikdy neslyšela nikoho tolik nadávat: Driver byl vzteky bez sebe a mlátil do všeho, co mu přišlo pod ruku.

„Co se stalo, miláčku?“ zvolala a hned vyběhla na můstek, zatímco se oblékala do průsvitného hedvábného županu.

„Korporace vypnula generátor a my se z týhle kosmický díry teď nedostanem nejmiň tejden.“

Sylvie vytřeštila oči a instinktivně si přikryla ústa, aby utlumila svůj němý výkřik.

„To je strašný! Ale co mí rodiče... zítra mě budou ráno čekat. Co si pomyslí?“ Vrhla se k němu. „Kde budeme celý ten týden čekat, Driver?“

Driver, který ucítil její hebké tělo v náručí, se téměř uklidnil a políbil ji.

„Neboj se, lásko moje,“ – snažil se svými slovy Sylvii předat veškerou něhu, kterou k ní v tento okamžik pociťoval. „Vydáme se teď na Nový Mars, a tam už určitě budou střediska mezihvězdného spojení, takže zavoláme na Zemi a tam vše vysvětlíme.“

Jeho slova ji trochu povzbudila, zašli do salonu a posadili se do křesel naproti sobě. Driver si nalil kapku whisky, aby se zcela uklidnil.

„Nový Mars je krásná planeta,“ pousmála se Sylvie. „Jsou tam skvělá místa pro dovolenou. S mámou jsme si tam před dvěma lety báječně odpočaly: moře, teplíčko, palmy. Je to velká kolonie, pokud si to správně pamatuju, žije tam nějakých třicet milionů kolonistů a všechna města a přístavy jsou na rovníku, tam je nejmírnější klima. Mají dokonce svou armádu,“ dodala, aniž by se přestala usmívat.

„Je to odsud asi jeden světelný den cesty,“ řekl Driver, který se neusmíval, neboť ho neopouštěl pocit znepokojení. Začínal mít podezření, že problémy, které nastaly, jsou velmi vážné. „Má to jen jeden háček, zlato. Tamní vláda vyhlásila karanténu.“

„Proč?“ zeptala se nechápavě, oči doširoka otevřené.

„To nevím, ale myslím, že nemá smysl, abychom tu déle viseli vedle generátoru, poletíme do té kolonie, než nám tu dojde vzduch.“

Vrátili se do pilotní kabiny a klesli do křesel. Jachta se otočila a začala se od podsvětelného generátoru rychle vzdalovat; jeho červené světlo zhaslo, přestal se otáčet, silová pole se vyrušila a ze stroje zbyla mrtvá hromada kovu. Mezihvězdný spojovací koridor byl zcela zakonzervován. V tento okamžik nebylo v okruhu stovek tisíc kilometrů ani živáčka a jachta, která tu ještě před chvílí stála, se hnala k pozemské kolonii Nový Mars, která se nacházela na odlehlé planetě několik milionů kilometrů odsud.

Po několika hodinách letu Sylvie v měkkém pilotním křesle usnula. Driver plavidlo řídil sám, v naprostém tichu. Až do přiletu ke kolonii nepromluvili jediné slovo: Sylvie podřimovala, zatímco Driver byl pohroužen v myšlenkách o tom, jaký neblahý osud je čeká.

„Nějaké informace přece musí být k dispozici,“ přemítal.

Na televizní obrazovce nebylo nic než mrtvé zrnění na všech kanálech.

„Musím se podívat do sociálních sítí, určitě tam někdo dal amatérské video,“ pomyslel si a otevřel palubní konzoli, aby se připojil k mezihvězdnému internetu, ale serveru jachty se připojení k síti nepodařilo, takže Driver nakonec své beznadějně snažení vzdal.

„Vypadá to, že stanice pro mobilní připojení na asteroidech jsou taky vypnuté. To je divné, ty přece nepatří Korporaci, ale koloniální vládě a vypnout se dají jen z povrchu planety. Co se tam proboha děje?“

Drivera polil studený pot, když si pomyslel, že by se ono jediné místo v okruhu desítek světelných let, kde jim může někdo pomoci, mohlo ukázat jako léčka. Podíval se do hvězdného atlasu a prošel si stručné informace o kolonii. Vskutku je to jak říkala Sylvie: kolonie má přibližně třicet milionů obyvatel, na povrchu planety je řada letovi-

sek a pláží, je to místo vyhlášené svými restauracemi a kulinářskými pochutinami. Pak si všiml něčeho, co v něm vzbudilo silné podezření, a sice že v hlavním městě kolonie má své sídlo výzkumné středisko Korporace Galaktika a že právě ta je jedním z hlavních zdrojů příjmu říšských peněz do vládní pokladny. Na jednu stranu by se mohli radovat: mohou se ohledně problémů s hvězdnými generátory obrátit na Korporaci, ale na druhou stranu – co ta karanténa na povrchu planety? Oč tu jde? Oba milenci tak letěli do neznáma.

V předním okénku se objevil kotouč rudé planety: jak se přibližovali, na jejím povrchu bylo možné rozeznat moře, oceány, pevninu a póly pokryté vrstvou ledu. Signál spojení se rozsvítil a neživý hlas robota zahlásil:

„Prosím pozor! Posádka jachty Sylvie, přibližujete se k hraničnímu přechodu Vlády pozemské kolonie Nový Mars. Důrazně Vás žádáme, abyste snížili rychlost a připravili se k připojení ke kontrolnímu stanovišti.“

Kontrolní stanoviště byla neveliká autonomní základna na oběžné dráze planety, kde se ověřovala totožnost přilétající posádky a kontrolovala jejich zavazadla nebo náklad. Jakmile k ní jachta dosedla, Driver, který se snažil nevzbudit spící Sylvii, vzal jejich doklady, výpis z databáze o zavazadlech a technické doklady k plavidlu a otevřel poklop jachty. Jaké ale bylo jeho překvapení, když zjistil, že kromě robota na nošení nákladu na základně nikdo nebyl. Nebylo tu zhora nic, z regálů duty-free obchodů bylo staženo veškeré zboží, v odpadkových koších nebylo ani smítko a všechno bylo úklidovými roboty vyčištěno tak, že základna byla čistá jako sklo. Nejméně týden sem nevkočila lidská noha. Driver stál vedle poklopu jachty a celý tumpachový se díval na scénérii, kterou měl před sebou. Pak se vrátil na můstek a vzbudil Sylvii.

„Zlato, na týhle planetě se děje něco moc divného,“ vysypal na ni, jakmile otevřela oči.

„Na jaké planetě, kde to jsme?“ hlesla tiše Sylvie, která celá ospalá a rozcuchaná hned nepochopila, oč jde.

„Jsme na hraničním přechodu Nového Marsu. Jenže si představ, že tady vůbec nic není.“

Sylvie se snažila setřást ze sebe zbytky spánku, aby se vzpamatovala.

„Jak ,vůbec nic‘? Miláčku, nestraš mě. Bojím se,“ zadrmolila.

„Není tu ani noha, jen úklidoví roboti, musíme se vydat do přístavu bez doprovodu.“

„Bez doprovodu? Copak to jde?“

Sylvie se skrz okénko podívala na povrch planety. Najednou jí v mysli vytanul jeden televizní pořad o tom, jak se nějaká soukromá kosmická loď nečekaně začala přibližovat k přístavu jedné z říšských kolonií bez doprovodu příhraniční suborbitální kyvadlové lodě a jak byla obranným systémem planety sestřelena.

„Nemáme na vybranou, musíš mi pomoci. Teď budeme vstupovat do atmosféry a jachtou to bude pořádně cloumat, takže si sedni za druhý knipl a začneme klesat k přístavu,“ řekl rázně Driver.

„Ale zlato, co když se najednou aktivuje jejich systém protiraketové obrany a sestřelí nás?“ zeptala se tiše Sylvie, upíraje na něj vyděšený pohled.

„Musíme to risknout. Když táta jachtu kupoval, pořídil k ní drahé vybavení pro identifikaci vlastní/cizí. Je to systém, který je určen právě na takovouhle situaci, když je potřeba nouzově přistát na povrch v říšské kolonii. Systém protiraketové obrany na planetě by nás měl identifikovat jako vlastní,“ snažil se ji ukonejšit Driver, přičemž z jejích očí bylo patrné, že se mu to podařilo; sedla si k druhému kniplu.

Jachta se odlepila od orbitální základny a začala klesat k povrchu planety. Po hodinovém klesání, během něhož to s nimi pořádně třáslo, loď s mocným řevem výkonných supermoderních motorů přistála v přístavu hlavního města kolonie Nový Mars – Dálný východ. Jakmile motory zmlkly, víko jachty se otevřelo a ve vzniklém otvoru se objevili Driver a Sylvie. Proti nim stáli čtyři ozbrojení lidé. Soudě dle uniformy to byli příslušníci koloniální vládní armády.

„Vystupte!“ zavelel poručík. „Okamžitě!“

Driver se Sylvií vystoupili a přiblížili se k ozbrojeným mužům.

„Vaše doklady,“ řekl přísně voják, který si je prohlížel.

„Tady, pane poručíku,“ podal mu je Driver.

Sylvie stála mlčky vedle něj a dívala se střídavě na Drivera a na

důstojníka. Byla rozpačitá a nevěděla, jak se má chovat, zdali se má těch lidí panicky bát nebo naopak.

„Občane Driver, občanko Sylvie,“ oslovil je voják, „vláda pozemské kolonie Nový Mars vyhlásila na povrchu planety karanténu. Musíme vás zadržet a izolovat od ostatních, než budou provedeny nezbytné sterilizační kroky v rámci přijímání nově příchozích.“

Vojáci se mračili, a proto se pasažéři jachty neodvažovali klást zbytečné otázky, okamžitě se podvolili rozkazům a nechali se odvést.

V přístavní budově bylo prázdko, u východu do města stálo několik dalších vojáků a v čekárně seděla skupina vládních úředníků. Když kolem nich procházeli, Driver si všiml, že úředníci byli značně nervózní a překotně mezi sebou hovořili o nějakých zjevně znepokojivých událostech. Skupina vyjela eskalátorem a dále výtahem, až nakonec dorazil do policejní služebny, kde seděl zavalitý vedoucí oddělení, který křičel na muže v bílém plášti.

„Uvědomujete si vůbec, co se ve městě děje!? Nikdo nedokáže nastolit pořádek! Korporace je zavřená, nikdo nebere telefony! Kde je vaše vedení? Proč jste ještě nezřídili ani jedno očkovací centrum?“

„Pane důstojníku, právě proto jsem přijel, abych to řešil“ drmolil muž v plášti.

„Přijels řešit kulový,“ vybafl policista a doprovodil svá slova patřičnými gesty, „Teď tu velím já. Dokud nezjistím, v čem je problém, budeš tu sedět zavřenej. Seržante, odvedte ho,“ obrátil se na jednoho z vojáků, kteří právě vešli.

Když doktora odvedli, všiml si policejní důstojník dvojice, kterou právě přivedli. Podle jeho brunátné tváře se dalo usoudit, že tento člověk ustavičně křičel.

„Koho jste to ještě přivedli, poručíku?“ obrátil se k vojenskému důstojníkovi a jeho hlas přecházel do křiku.

„Jsou to turisté, pane kapitáne. Po vyhlášení karantény Korporace uzavřela mezihvězdné spojovací koridory a tihle dva nemohli opustit naši planetární soustavu.“

Vedoucí policejního oddělení se k nim otočil čelem a významně pronesl:

„Vážení občané, jste dočasně zatčeni, dokud se nezjistí vaše totožnost.“

„Ale pane kapitáne,“ začal se rozčilovat Driver, „máte přece naše doklady.“

V tom se ozvalo pípnutí komunikátoru interního spojení a policista zvedl sluchátko. Čím déle mu člověk na druhé straně spojení něco sděloval, tím více důstojníková tvář bledla. Zdálo se, že mu každou chvíli překypí trpělivost. Reakce na sebe nenechala dlouho čekat:

„Jaký ultrazvuk? Jaký plazmomet? Vy jste se pomátl nebo co?!“ ječel kapitán, „okamžitě zřídte očkovací centra,“ skončil a praštil se sluchátkem. „Tyhle dva zavřete společně s profesorem. Všichni k východu z přístavu, srocují se tam obyvatelé města,“ rozdával příkazy, aniž by přestal křičet.

Voják je hrubě dostrkal do cely a zavřel za nimi dveře elektronickým zámekem. Na rozložené posteli seděl muž v bílém plášti. Ve slabém světle elektronky nebylo možné dobře rozlišit jeho tvář. Driver a Sylvie, kteří se drželi za ruce, si sedli na postel naproti němu.

Vypadalo to, že muž v plášti si dvojice, která se usadila kousek od něj, ani nevšiml; soustředěně přemýšlel o událostech, které se přihodily. Tento člověk, s kterým se Driver a Sylvie ocitli v jedné místnosti, byl jeden z velkých mozků Korporace Galaktika – profesor John Crunch. Vedl oddělení vývoje biologických zbraní a na Nový Mars přijel proto, aby pokračoval v jednom velmi významném experimentu, který se však z nepochopitelných důvodů vymkl kontrole.

Všechno to začalo tím, že John se před samým začátkem pokusu polil kávou a pak si celých pět minut, během kterých si nadával a zlobil se na svoji nešikovnost, čistil oblečení a měnil plášť. Potom nový nezkušený laborant málem upustil baňku s nanočásticemi viru – to když mu profesor dovolil si opatrně prohlédnout ten zázračný duhový třpyt nanořetězců, které vytvořil speciální program z miliard mikroskopických umělých organismů. To, co následovalo o něco později v průběhu experimentu, už ale profesorovi vůbec nebylo jasné. Při pokusu byl virus úspěšně vpraven do DNA pokusného člověka a vytvořil nezbytnou strukturu, ale pak se náhle v přístrojích něco pokazilo, server laboratoře přestal fungovat a následně začal hořet, přičemž se do ventilace hned dostal štiplavý dým. Ale to by ještě nebylo to nejhorší. Část přístrojů, které držely pokusného člověka pod kontrolou, selhala a on

se vysmekl a dostal na svobodu. Nakažený mžikem v pokusném boxu rozmlátil všechny počítače, které byly ještě neporušené, a pak vyrval dveře a vtrhl do laboratoře. Pokusný box, v kterém byla vysoká koncentrace kyslíku, okamžitě vzplál, a došlo k silnému výbuchu, kterým se celý katastrofický sled událostí dovršil. Virus se okamžitě začal šířit po budově společnosti a nakazil při tom několik zaměstnanců. Crunch zůstal zázrakem naživu – nejdříve přežil ohlušující výbuch a pak se mu podařilo utéct před běsnícími pololidmi-polozombie. Znovu a znovu si teď v hlavě přehrával naprogramované řetězce experimentálního nanoviru a snažil se přijít na to, kde se v programu stala chyba. Byl s rozumem v koncích.

„Je strašně bílý,“ zašeptala Sylvie a přitiskla se k Driverovi.

„To je jen to slabé světlo.“

„Poslyš, možná by stálo za to se ho zeptat, co se to tu děje?“ pokračovala šepem Sylvie. „On to určitě ví.“

„Zkusíme to,“ souhlasil Driver. „Ehm, pane, promiňte. Vy určitě budete vědět, proč nás tu zavřeli? Moje přítelkyně, víte, je z toho znepokojená a vystrašená. Proč na planetě vyhlásili karanténu? Nemohli jsme se dostat z vaší planetární soustavy. Z nějakého důvodu vypnuli generátory mezihvězdného spojovacího koridoru ZX16 a tak jsme museli přistát v tomhle, ehm, pohostinném městě.“

Muž v plášti nakonec ožil, upřel zrak na Drivera a Sylvii, které si teď pozorně prohlédl, a odpověděl:

„Promiňte, byl jsem pohroužen do vlastních myšlenek. Hvězdné spojovací koridory jsou mimo provoz, říkáte? To je tedy dobře,“ řekl John, kterého informace zjevně potěšila. „To znamená, že přinejmenším automatika Korporace neselhala a centrální superpočítač v atmosféře planety pohotově zaznamenal přítomnost molekul biologických zbraní.“

„Co to proboha povídáte?“ zvolal Driver překvapeně, „Co je na tom dobře?“

Paniku v jeho slovech jakoby potvrdil hluk, který sem doléhal z venku a který připomínal řev smečky dravé zvěře. Sylvie zbystřila.

„Počkejte, ticho, co je to za zvuky?“

Nejdříve byly z ulice slyšet vojensky rázné příkazy a výkřiky a čísi autoritativní hlas, který se snažil řev překřičet a komusi velel: „Nestřílet!“ Pak se ozvalo vytí, které postupně sílilo, až přešlo do řevu. Sylvie popadla Drivera za ruku a silně ji stiskla. Jeho ruka byla celá zbrocená potem. Pak následovaly první výstřely, zaječel něčí blaster, za ním další, pak se ozvalo mohutné zahřmění plazmometu a velmi silný výbuch. Místností, v níž seděli, to doslova otřásl a ze stropu se začala sypat omítka. Elektronka se utrhla a zvonivě se roztříštila o podlahu. Ve tmě, která nastala, se venkovní dění zdálo ještě zlověstnější.

„Nejspíš plazma zasáhla jaderný reaktor automobilu,“ řekl doktor skrze narůstající řev.

Tma a strašný hluk měly na Sylvii zdrcující dopad, schoulila se do klubíčka a zavzlykala. Driver se snažil ji ukonejšit, ačkoliv sám byl vyděšen.

„Sylvi, dokud jsme v téhle místnosti, nic nám nehrozí.“

Podívala se na něj, ale ze strachu nedokázala říct jediné slovo.

K sílícímu hluku se přidávaly nové zvuky, při nichž stydla krev v žilách: byl to křik lidí, které jako by někdo řezal nebo rval na kusy. Sylvie si zacpala uši a odmítala dále vnímat realitu, zatímco Driverovi se v podvědomí rýsoval výjev prasat, která se derou jedno přes druhé, aby se dostala ke korytu, a kvůli chutným pomýjím kvičí a chroptí jeden na druhého.

„Hrůza,“ hlesl muž v plášti. Vzpomněl si na zákeřné čelisti laboranta, který se na něj vrhal, jakmile se profesor vzpamatoval po výbuchu v laboratoři. Musel svému bývalému podřízenému vrazit skalpel skrz oko přímo až do mozku, aby ho donutil alespoň trochu povolit své sevření...

Do policejní služebny nečekaně vešlo šouravými kroky několik stvoření; sípavě dýchala a místo slov vydávala hrubé neartikulované skřeky. Chvíli se tam potácela a převrhla několik stolů a pak se vydala k vazební cele. Trojice uvězněných seděla v tichu ani nedutala. Někdo se pokusil do dveří celý opřít. Sylvie už napětí déle nevydržela a vykřikla. Driver jí silněji stiskl ruku. Na zlomek vteřiny za dveřmi zavládlo ticho, ale pak se s řevem, který trojice předtím slyšela z venku, začaly nestvůry dobývat do dveří. Vězni vyděšeně zírali do tmy a

obrátili hlavy směrem ke dveřím. Dveře vazební cely ale byly naštěstí vůči takovému zatížení odolné a nápor nestvůr vydržely. Po několika marných pokusech se monstra ještě chvíli u dveří postrkovala, přičemž nepřestávala vydávat své skřeky, a pak, když bylo jasné, že se ke kořisti nedostanou, služebnu opustili. Hluk na ulici také začal pomalu ustávat: vískot a křik už se neozývalo, řev také utichl a nakonec se rozhostilo naprosté ticho.

„To bylo strašné, Driver, co to bylo?“ zeptala se plačtivě Sylvie.

Místo odpovědi se podíval na doktora, jehož bílý plášť byl ve tmě dobře rozeznatelný.

„Vypadá to, že z budovy přístavu odešli,“ pronesl John.

„Kdo to ksakru byl?! Tak řeknete nám už konečně, co se to tu vlastně děje?!“ obořil se na něj Driver.

„Jsou to lidé zrovna jako vy,“ odpověděl mu poklidně doktor, „jenomže jsou nakažení nanovirem. Nanovirus byl vytvořen týmem, který pracoval na vývoji biologické zbraně Korporace Galaktika, přičemž všechny vzorky zbraně byly skladovány na Plutu ve Sluneční soustavě. Jak se bedny se vzorky dostaly do naší laboratoře na Novém Marsu, mi ale opravdu není jasné,“ zalhal záměrně profesor a pokračoval: „Nanovirus udělá z člověka biologického robota-zabijáka, zjednodušeně řečeno – zombie. Samotný virus není v atmosféře stabilní a rozpadá se po několika dnech. Jakmile se takto sám zničí, zůstává jen v nakažených lidech; ti se mohou sdružovat do společenství podle typu lidí a zvířat díky tzv. nanořetězcům, které virus vytváří v lidské DNA. Nanovirus napadá jenom silné a odolné jedince, kteří mají sklon k agresí... takových lidí je bohužel v dnešním světě většina. Zombie požírají každého, koho nemohou do svého společenství začlenit.“

Driver a Sylvie doktora poslouchali s ústy dokořán.

„Chápu to ale dobře,“ zeptal se tiše Driver, „že proti tomu viru existuje nějaká protilátka?“

„Ano, existuje. Jedná se o kód, který blokuje nanořetězce viru, a tím způsobí, že se společenství zombie rozpadne. Pak je snadné je zničit, ale nakaženého už vyléčit a vrátit k normálnímu lidskému životu nelze. V lepším případě,“ pokračoval doktor, „takový jedinec zbytek života stráví v blázinci a v horším případě brzy zemře, protože jeho

orgány budou silně poškozeny a nebudou schopné bez nanořetězců viru normálně fungovat.“

„A kde se dá takový kód získat?“ zajímalo Drivera.

„Kód generuje věž Korporace nebo hvězdný křižník. Ale na No-vém Marsu taková věž není.“

„Pane doktore, jak se vlastně jmenujete?“ optal se Driver.

„Jmenuju se John,“ odvětil doktor opět svým poklidným hlasem.

„Tomu, co jste mi právě řekl, nerozumím ani za mák, ale já a moje přítelkyně se nutně potřebujeme z této planety nějak dostat. Když nám pomůžete, odvděčíme se vám: jsem z hodně bohaté rodiny a zaplatíme vám nemalou částku. V přístavu stojí moje hvězdná jachta a jediný háček je v tom, že mezihvězdné generátory jsou vypnuté; nejbližší funkční je odsud dvacet let cesty, což je luxus, který si nemůžeme dovolit.“

„V naší situaci je lepší strávit dvacet let na cestě ke generátoru než se stát živými mrtvolami a žít v okovech nanořetězců,“ konstatoval vědec.

„Je tu ale ještě jeden háček,“ navázal Driver, „jachta není stavěna na tak dlouhou cestu, může být v kosmu nejdéle dva týdny.“

Sylvie celou tu dobu nezúčastněně naslouchala dialogu obou mužů. Snažila se v jejich rozhovoru najít povzbudivá slova, z kterých by vyplývalo, že se jejich situace zlepší, že je na obzoru paprsek naděje, že se všechno dá do pořádku. Pořád doufala, že Driver nebo John přijdou s nějakým nápadem, který by vyřešil alespoň jeden z problémů, které se za posledních 24 hodin vyrojily, ale místo toho se situace jen víc a víc komplikovala, až jí to celé připadalo jako nekonečná cesta do pekel.

„My všichni se odsud potřebujeme dostat,“ řekl John. „Všude v budově Korporace se to hemží tlupami zombie bývalých zaměstnanců, takže i kdybychom byli po zuby vyzbrojení, nedostaneme se dál než do vstupní haly, než budou naše střeva viset jako girlandy po celém patře, takže varianta, která počítá s tím, že zapneme generátor, odpadá. Ale existuje druhá možnost, která není horší než ta první. Korporace má svoji dálkovou kosmickou loď pro své vedení, která mezihvězdné generátory nepotřebuje. Loď je natolik velká, že její motory

dokáží zakřivit prostor a vygenerovat podsvětelný skok. Víím jistě, že loď je stále na planetě.

„A kde je?“ zeptal se Driver.

„Bohužel je na opačném konci města, v přístavu Laveda, v západním předměstí Lomar.

Elektronický zámek vazební cely cvakl a dveře se pootevřely. John k nim přistoupil a otevřel je dokořán: světlo eketronek, které sem z chodby dopadalo, celu osvítilo a vysvobodilo ze tmy vystrašené tváře mladých lidí, kteří s pološíleným výrazem zírali do otevřených dveří tváří tvář novému světu plnému nebezpečí a hrůz.

Trojice opustila vazební celu. V policejní služebně byl neuvěřitelný nepořádek: všechno bylo poházené na zemi, na cimpr campr rozervané protokoly o výsledcích se válely mezi převrácenými stoly a veškerá elektronika, která původně stála na stolech zaměstnanců služebny, byla zuřivě rozdrčena a rozbita hrůzostrašnými návštěvníky. Od vchodu do policejní služebny se táhly krvavé stopy bosého chodidla, které se postupně vytrácely, jak se stvůra, která je za sebou zanechala, přibližovala k vazebním celám.

„Musíme získat zpátky svoje doklady,“ prohlásil Driver, který pustil Sylviinu ruku.

Ona se pustila jeho ruky jen velmi neochotně a zůstala stát celá zkoprnělá, zíraje na krvavé stopy na podlaze. Driver se jal zkoumat převrácený stůl policejního důstojníka. Našel sejf a zatáhl za kliku.

„Krucifix,“ zvolal a práskl dlaní do sejfu. „Ten tlustoch si vzal klíč k sobě! Musíme ho najít, viděl jsem ho, jak naše doklady dával do sejfu.“

John zatím prohledával kancelář, ale nic užitečného nenašel.

„Musíme někde sehnat alespoň nějaké zbraně,“ řekl doktor, „bez nich jsme mrtví.“

Sylvie přistoupila k Driverovi a znovu ho vzala za ruku. Všichni tři vyšli ze služebny. Za dveřmi spatřili tělo mrtvého muže, které leželo u dveří výtahu v kaluži vlastní krve. Břicho měl rozervané a střeva byla rozmetána po celé chodbě. Tělo bylo bez hlavy. Od louže krve se směrem ke služebně táhla stuha nachových stop bosé nohy, které spatřili dříve. Sylvie se předklonila a začala zvracet. Driverovi se zkřivila tvář